

Ébredés

Lassan harminc éve már, hogy nem írtam semmit. Oly sokáig álltam a sodrásban, sokszor szemben az árral, hogy elfogytak elkoptak segédeim a szavak s eltűnt az ok is. Csatlós s indok nélkül a tett is tetszhalott. Hallgattam míg Orwell disznai rőfögtek, s mikor az ól ajtaja kinyílt, bevallom , nem lettem boldogabb.

Aztán egy napon megismertem Nagy Pétert. Csendes volt, szerény, rádiótelefonját a belső zsebében hordta és legkedvesebb történetei mindig a forgó, visító gépekkel, fémforgács szaggal teli műhelyről szóltak, a Mercedes nélküli boldog időkről.

Kitartó unszolásomra mesélte csak el, mint szabott rá a sors selyem zakót s temérdek gondot.

Az egész egy unalmas verőfényes tavaszi napon kezdődött.

Az a hajnal sem volt más mint a többi. Talán csak a csörgőóra szólt élesebben, az árnyékok voltak kontúrosabbak a megszokottnál. Nagy Péter a Magyar Acéladajusztáló Művek esztergályosa ezen a reggelen nem kívánt semmi rosszat a zajos ébresztő szerkezet kitalálójának, hanem szokatlan frissességgel indult borotválkozni.

A buszon is minden a megszokott volt. Fásult arcú asszonyok meséltek vásott gyerekekről, szidták az áremeléseket és az emelőket, rekedt hangú férfiak változatos jelzők kíséretében latolgatták a válogatott esélyeit.

Az üzemben a fémforgács és romló olajszagot árasztó gépek kopottan némán várakoztak a szürke fényben, de Nagy Péter már a dobhártyáján , a fejében, a csontjaiban érezte a kitörni készülő visítást. Várt még egy kicsit, mint aki arra számít, hogy a hallócsontokat és lelket romboló hang valami miatt bent reked az öntvényburokban, aztán elindította a gépet. A lassú fordulatra állított szerkezet, álmos brummogással kezdett a reggeli tornához. Tolómérőjével ellenőrizte az esti műszak termését.

- Milyen a keze? - felnézett, a gép mögött álló apró, kopaszodó emberke szeme rosszindulatúan villogott. Az utálkozó szempárról saját kezére kapta a tekintetét. Mind a két kézfejen hatalmas, frissen varasodott seb volt. Meglepetten engedte el a tolómérőt, a mérőeszközzé formált fémdarab mintha nem is a földre, hanem egy másik világba hullott volna.

- Azonnal menjen orvoshoz! Ilyen kézzel nem dolgozhat, de eszébe ne jusson, hogy ez üzemi baleset lehet! Nem jelentette időben. Na, mire vár, induljon már és szóljon ha táppénzre vették! Semmi üzembaleset, érti?

- Értem, értem...- motyogta Nagy Péter és nem értett semmit. Míg az üzem orvos rendelője felé ballagott kétségbeesetten vizsgálta a kezeit. A sebek a tenyerén megisméltődtek, mintha valami éles tárgy áthatolt volna rajtuk.

A váróban két takarítónő beszélgetett. Egyikük legutóbbi abortuszát elemezték fesztelenül, néha vihogva, néha gyilkos pillantásokat vetve megrendült esztergályosunk felé, aki most nem volt igazán fogékony a témára. Máskor bizonyosan élvezettel hallgatta volna a magasröptű beszélgetést bizonyos hülye állat férfiakról, akik minduntalan rámásznak szegény hullafáradt asszonyukra. Most valahogy nem tudta élvezni a helyzetet. A kezét nézte és azon gondolkodott, mit fog csinálni a táppénz alatt. Szépen alakuló történetet kerekített a szomszédban lakó fiatal, elvált asszony és saját maga főszereplésével...

- Jöjjön már be, ne könyörögtesse magát! - Nagy Péter kissé tétován tért vissza a valóságba. A két takarítónőnek semmi nyoma. A váróban rajta kívül csak az aszisztensnő két óriási melle volt. Megbűvölve indult a vaskos asszonyság felé. Bent egy közékorú vörös doktornő azonnal katonás kérdésekkel kezdte bombázni:

-Neve?

-Nagy Péter.- válaszolta és a munkavédelmisre gondolt aki a pletykák szerint a nő szeretője volt.

-Panasza?

- A kezem.- és féléken felemelte a kezét, s közben arra gondolt mit eszik ez a pedáns nő a kövérkés munkavédelmisen.

-Hogyan sérült meg?

- Nem tudom, tegnap még semmi bajom nem volt.- Azt hallotta néha a rendelőbe is bezárkóztak és az asztal tetején...

- Ne vicceljen! Ezek a sebek legalább kétnaposak.

Nagy Péter mielőtt elájult még látta a doktornő áttetszően fehér, szeplőkkel és kéklő erekkel valóságossá tett meztelen combját a munkavédelmis vaskos dereka körül.

Ezután napokig tartó fertőtlenítő szagú rémálmom következett. Nagy Péter számtalan vizsgálóban, különböző korú és nemű orvosok előtt vetkőzött pucérra és bizonygatta, nem tudja honnan erednek a sebek, melyekből volt kettő a lábfején és egy az oldalán is. A sebek nem gyógyultak, de nem is rosszabodtak és ami legkülönösebb volt, egyáltalán nem fájtak. Az orvosok fejüket csóválták, konzíliumokat tartottak, végül beutalták az ország egyik legnevesebb gyógyintézményébe.

A kezdeti kitüntető figyelem pár hét után megszűnt. Nagy Péter szabadon járhatott a kórházban. Életében először nem volt semmi dolga. Nem kellett az órát néznie. Az óriási épület bármely szegletében, bármennyi ideig elbeszélgethetett, elnézelődhetett. Élvezte a helyzetet. Úgy érezte egy gondviselő kéz azért tette rá a sebeket, hogy végre kipihenhesse magát, megszabadulhasson szombati túlóráktól, a délutános műszakoktól. Azért kapta a sebeket, hogy törődhessen önmagával.

-Jónapot fiatal ember, végre szép időnk van nem igaz? - szólították meg egy napon a kertben.

-Igen valóban szép. - bólogatott Nagy Péter és végig mérte az öregurat, akinek sötétszürke köntöse felett olyan volt az arca, mint egy gyógynövény hervadt, fehér virága.

- Ne haragudjon, hogy megszólítottam! Simon József apát vagyok.

-Örvendek, Nagy Péter. Apát, az valami pap?

Az öregúr szemében huncut fény csillant, aztán türelmesen elmagyarázta történelmi nevű esztergályosunknak az egyházi méltóságok és megszólítások mibenlétét. Hosszú ideig erről folyt a szó és a fiú hiányos vallási neveléséről. Később a távoli faluban egyedül lakó apjáról és Péter anyátlan gyermekkoráról.

-... és tulajdonképpen milyen betegséggel kezelik?- törte meg az apát az egyre szomorodó beszélgetés irányát. Nagy Péter feléje nyújtotta a kezét:

- Látja a sebek, a lábamon is van meg az oldalamon. - mondta. Egy pillanatra csend lett. Elhallgattak a madarak, elhalt a forgalom zaja. Az öregúr arcát hosszú pillanatokra megmerevítette a döbbenet, aztán többször is keresztet vetett, majd összekulcsolta kezét és tekintetét az égre emelve Péterünk számára meglehetősen zavarosnak tűnő beszédet intézett a kékségben giccsesen lebegő fehér felhők felé.

Három napig fogadta fogadta fogyatkozó türelemmel a látogatókat, mutogatta a sebeit. A negyedik nap hajnalán felriadt amikor benézett az éjszakásnővér. Frissnek és elszántnak érezte magát. Már világosodott. A hajnal fényollói réseket vágta az éjszaka szövetébe. Biccentett a szőke ápolónőnek, aztán felkelt, kerített egy nagy kartondobozt, az ágya végébe állította és beledobott háromszáz forintot.

Három hónap múlva a sebei hirtelen gyógyulni kezdtek és pár nap alatt eltűntek, s elmaradtak a zarándokok is.

Nagy Péter elégedetten csúsztotta a zárójelentést utolsó bankszámlakivonata mellé. a taxiban a kezeit nézte. Valahol visító gépek kék forgácsokat göndörítettek a betonpadlóra. A kezek ápoltak voltak, fehérek, puhák és Nagy Péter életében először keresztet vetett.